U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **V. K.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2006, č. j. OAM-425/VL-18-12-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2009, č. j. 64 Az 49/2006 - 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 4. 2006 zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. V průběhu správního rozhodnutí bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení azylu byla snaha žalobce zlegalizovat si další pobyt v ČR, který by mu umožnil vydělat si potřebné peníze na dostavění rodinného domu. Správní orgán pak vzhledem k tomu, že posoudil žádost jmenovaného jako zjevně nedůvodnou podle § 16 citovaného zákona, již pro nadbytečnost neposuzoval, zda splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 13 a § 14, a nehodnotil překážku vycestování dle § 91 téhož zákona, neboť aplikace těchto ustanovení se váže na § 12 zákona o azylu, kterého v daném případě nebylo užito.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji zamítl rozsudkem ze dne 17. 9. 2007, č. j. 64 Az 49/2006 - 23.

Uvedený rozsudek zrušil ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 3. 2009, č. j. 1 Azs 11/2008 - 42 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), a věc tak vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelným ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s“). Žalobce totiž v žalobě kromě jiného namítal absenci výroku o nevztažení překážky vycestování na jeho případ v napadeném rozhodnutí správního orgánu, přičemž krajský soud se s uvedenou námitkou v odůvodnění svého rozsudku nijak

nevypořádal. Nejvyšší správní soud zároveň odkázal na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 Azs 96/2006 - 80, v němž rozšířený senát zaujal názor, že „*ustanovení § 28 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 31. 8. 2006, je nutno vyložit tak, že pojem "rozhodnutí o neudělení nebo odnětí azylu" zahrnuje také rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné (§ 16 zákona). V tomto případě byl správní orgán povinen rozhodnout též o překážce vycestování*“.

Krajský soud o věci nově rozhodl v záhlaví specifikovaným usnesením ze dne 27. 10. 2009, a to tak, že žalobu odmítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce koncipoval svou žalobu toliko obecně, bez konkretizace žalobních bodů. Proto byl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. usnesením krajského soudu ze dne 24. 8. 2009 vyzván k odstranění vad žaloby a doplnění zákonem stanovených náležitostí. Usnesení bylo doručováno na adresu, kterou žalobce osobně sdělil soudu dne 15. 7. 2009 (tj. L. 1448, P. 9 - K.). Dle sdělení doručujícího orgánu nebyl adresát na této adrese dne 27. 8. 2009 zastižen a ani nebylo možné mu zanechat výzvu, proto byla zásilka dne 28. 8. 2009 vrácena soudu. Soud proto usnesení doručil fikcí, na základě ustanovení § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Protože žalobce ve stanovené lhůtě neodstranil vady podání, krajský soud žalobu usnesením odmítl. Uvedené usnesení soud doručil žalobci rovněž postupem podle § 49 odst. 4 o. s. ř.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu ze dne 27. 10. 2009 kasační stížnost. Kasační stížnost je datována dnem 18. 12. 2009, k poštovní přepravě byla podána dne 22. 12. 2009. Stěžovatel uvedl, že stížnost opírá o důvody specifikované v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s., k čemuž dodal, že vzhledem k časové tísni a nedostatečné orientaci v právním řádu České republiky uvede konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje důvodnost této stížnosti, v dodatečné lhůtě k výzvě soudu, a to prostřednictvím advokáta, o jehož ustanovení žádá. Stěžovatel zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků za kasační stížnost a navrhl, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

V předkládací zprávě doručené Nejvyššímu správnímu soudu dne 4. 2. 2009 krajský soud uvedl, že kasační stížnost nebyla podána včas a že případné vady kasační stížnosti nebyly odstraňovány.

Nejvyšší správní soud předně odkazuje na svou judikaturu, podle níž v případě, že je mu předložena zjevně opožděná kasační stížnost, aniž bylo krajským soudem rozhodnuto o žádosti stěžovatele na osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů, by bylo přepjatým formalismem a v rozporu se zásadou hospodárnosti soudního řízení vracet spis zpět krajskému soudu k odstranění nedostatku v podmínkách řízení, resp. k postupu podle § 108 odst. 1 s. ř. s. (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Afs 34/2008 - 103).

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Nestanoví-li soudní řád správní jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení (§ 42 odst. 5 s. ř. s.).

Krajský soud doručoval kasační stížností napadené usnesení na adresu, kterou mu sdělil sám stěžovatel (a to dokonce opakovaně, naposledy dne 15. 7. 2009) jako adresu svého pobytu. Dne 3. 11. 2009 vrátil soudu doručující orgán zásilku s tím, že adresát nebyl na této adrese zastižen a ani nebylo možné mu zanechat výzvu (s poznámkou „*nemá schránku*“). Krajský soud téhož dne vyvěsil na úřední desku výzvu k vyzvednutí písemnosti u soudu podle § 49 odst. 2 o. s. ř. Dne 13. 11. 2009 tak nastala ve shodě s § 49 odst. 4 o. s. ř. fikce doručení předmětného usnesení. Stěžovatel přitom podal kasační stížnost proti tomuto usnesení až dne 22. 12. 2009. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel danou adresu coby „*adresu pro doručování písemností*“ uvedl rovněž v kasační stížnosti.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně a proto ji odmítl dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť podání kasační stížnosti mělo v daném případě odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu